

Dalt dels coturns

La crisi ha arribat al teatre com ha arribat a pertot. Seria una ximpleria, però, voler negar que la tradició teatral i que la volada que tenen les arts escèniques a les nostres comarques ha estat i continua estant molt per sobre de moltes altres activitats i molt o força per sobre també del que possiblement ens tocaria, atesa la nostra demografia, la nostra composició social i els nostres hàbits de consum cultural. Hi ha ajudat, és cert, la nostra situació privilegiada entre els grans focus teatrals de Barcelona i de Montpeller, i fins i tot de Perpinyà i Avinyó. Ho recorda Dani Chicano a la introducció al dossier sobre arts escèniques que presentem en aquest número. Però tant ell com els altres col·laboradors del dossier ens fan avinent també que hauria estat impossible arribar ni de bon tros fins aquí sense la il·lusió, sense el treball i sense l'esforç de tants i tants actors i actrius —amateurs o no—, de tantes companyies teatrals com hem tingut i com tenim i, encara, de tants —o de tan pocs— festivals, espectadors, promotors, empresaris, crítics i infraestructura per poder fer teatre. Però el teatre amateur és tot un món, amb diferents encerts, diferents fracassos i diferents punts de vista. Tots ben legítims. Potser en parlarem un altre dia.

Seria injust no escriure també que les institucions —equivocant-se o no, afinant o no afinant prou bé el tret— han tingut també un paper important per tal que l'escena teatral gironina sigui la realitat que és avui.

Però que tot això sigui així no pot impedir escriure que ara les coses s'han de fer molt millor de com les hem estat fent. Justament perquè hi ha crisi. Però no només a causa de la crisi, sinó perquè no serà sense l'esforç, sense la generositat i sense la unió de tots aquells que estimem el teatre —estiguem al cantó que estiguem de l'escenari— com aconseguirem que aquest art a casa nostra pugui tenir més projecció encara. És també per això que hem volgut que aquest dossier fos tan representatiu i tan ampli com ens ha estat possible. Hi falten i hi faltaran noms, començant pels grups amateurs. Ja ho sabem. Per més informatiu que hàgim volgut que fos, segur

que també hi haurà punts de vista o perspectives que no coincidiran amb la de tots els lectors. I, no obstant això, és segur també que les coses no anirien a millor si no fóssim capaços de mirar pel damunt de les mesquineses, de les enveges, de les opinions personals o dels partits presos, i de fer pinya.

Sovint, als escenaris del teatre clàssic, els actors s'enfilaven damunt d'uns coturns per tal que els espectadors els poguessin veure millor. Però s'hi enfilaven també perquè ells poguessin tenir una perspectiva més adequada, mentre es movien per l'escenari. Enfilem-nos, doncs, als nostres coturns i, segons el cas, pugem a l'escenari o anem tantes vegades com puguem als nostres teatres. I és que, com qualsevol altre art, el teatre només tindrà futur si es continua fent pensant en la qualitat, però també en el públic. I pensant també que la cultura no és mai el resultat d'allò que ens ve donat, sinó el de la suma de totes aquelles motivacions, il·lusions i creativitats col·lectives o individuals que ens complauen, que ens fan pensar, que ens distreuen, i que ens porten al convenciment de voler creure que val la pena que continuïn essent-hi.

Foto: La Murga / Cia. Playground.